

Ռաֆֆի

Սուրբ ոսկերք

Անապատ, անշեն, դաշտ էր ընդհանուր,
Ուր թափառում են մտահույզ, տխուր,
Ուր ավերակաց տրտում տեսարան
Բերե անախորժ զգացմունք իմ վերան:

Ադամա որդվոց չէր լսվում աստ շունչ,
Այլ բուի ճշյուն, աղվիսաց մռունչ,
Միակ հիշատակ աստ հին մարդկության
Ներկայանում է ցուրտ դամբանարան:

Անգութ ժամանակ, կռվն ծերունին,
Ստեղծագործության այդ հին թշնամին,
Մարդկանց մարմիններ փոշի դարձրել ողջ,
Մի կատափ միայն մնացել էր ամբողջ:

Անապատի մեջ, թեև դուզնաքյա,
Վաղամեռ մարդու այդ մնացորդը
Ինձ շատ գրավեց, վեր առա նորան,
Դրած նայում են, իմ ծնկի վերան:

Երանի՛ վերին գրոց սրբազան,
Լինեի դպիր, և տառք զանազան
Ես բացատրեի այդ լայն ճակատին,
Թե ո՞վ էր արդյոք մարդու այդ որդին:

Արդյո՞ք արքայի դա գլուխ թագազարդ,
Որ յուր գահույից մահվան սուր գեղարդ
Չարկեց, կործանեց, տարավ հողի տակ,
Կորավ նորա փառք, մարգարտյա պսակ:

Արդյո՞ք մի աղքատ, քրքրված մուրացիկ,
Որո կենաց թել սովո կտրեց ժանիք,
Եվ բարի մարդիկ նորա մեռած դին
Բերին թաղեցին մեջ այդ ցուրտ հողին:

Արդյո՞ք ծերունի մի սուրբ բաբուն,
Քարոզող փրկչի կտակ և անուն,
Վարվարաց ձեռքից խնամվ դառն բաժակ,
Հիսուսի սիրուն եղավ նահատակ:

Ասա՛, ո՛վ վերին գողտրիկ Չվարթուն,
Որ պահպանում ես այդ փթած աճյուն,
Ո՞ւմ կրպատկանի փշրած այդ կառափ,
Որ բերե գաղտնի ինձ վերա սարսափ:

Հանկարծ լսելի եղավ մի հնչյուն,
Որպես գեփյուրի հեզիկ շնչյուն.
Եվ նորա միջից որոշ այդ ձայներ,
Ինձ գմայլանաց բերին հիացում:

«Դա էր քաջ Վարդանն՝ այն հայ տղամարդ,
Շավարշան դաշտում մարտնչեց յուր մարտ,
Կրոնի, հայրենյաց և ազգի համար
Նա թափեց արյուն, եղավ գոհ արդար:

Դա սպարապետ էր Հայոց գործին,
Սիրող հայրենյաց, սիրող յուր ազգին,
Որ մինչև կենաց յուր վերջին վայրկյան
Եղավ յուր ազգին շահավետ անդամ:

Աներևույթ ձայն ազդեց իմ սրտին,
Ես սուրբ նշխարքը դրեցի գետին.
Եվ նորա առջև ծունկ իջա շուտով,
Երկրպագեցի երկյուղած սրտով:

Ինձ տիրեց սարսափ: Կոչեմ սաստկագին.
Դա ազգասերի գլուխ է անգին,
Դա մեր հերոսի գանգն է քաջագեն,
Որ փրկեց կրոն գենտի կրակեն:

Քեզ, ո՛վ սուրբ ոսկերք, ես պիտի պաշտեմ,
Ոսկի, արծաթի սափորում կամփոփեմ,
Կրչինեմ մատուռ, տաճար, սուրբ սեղան,
Կրկանգնեմ քեզի մի անմահ արձան:

Առավոտյան շուտ ես քո առջևը,
Եվ երեկոյան ծնկներու վերա,
Կըլամ, կըվերողդեմ աղոթք շերմաջերմ,
Դու իմ բարեխոս, ես քեզ կաղերսեմ:

Երբ որ դավ դնե անգութ թշնամին,
Եվ պատժել պետք էր այն անզգամին,
Ես կըռվի դաշտում, սուրբ իմ ձեռքում,
Կրխնդրեմ միայն քեզնից օգնություն:

Ծովի միջումն, երբ տանջե մրրիկ,
Ինձ տակով անեն լեռնացյալ ալիք,
Երբ կըսպառնա ինձ մահ և սարսափ
Անապատի մեջ մի Բետով-արաբ.

Ամեն տեղ, ամեն փորձանքում
Քո անուն կըհիշեմ, քեզնից օգնություն,
Քեզնից փրկություն ես միշտ կրխնդրեմ,
Դու ես մեր Փրկիչ, ես քեզ կը պաշտեմ: